

tror, de falde ganske i Traad med den Tale, som afdøde Justitsminister Rump holdt i sin Tid her i Tinget om den samme Sag, da han imødegik et Forslag, der blev stillet af den nuværende højtærede Kultusminister. Det vilde glæde gamle Rump at se, at de Tanker, som han forfægtede, ere ganske de samme som den højtærede Justitsministers, og jeg siger selvfølgelig dette til Justitsministerens Ros, thi det er jo et nyt Vidnesbyrd om, at de Tanker, der fremføres fra Højres Side — selvfølgelig ikke alle — til syvende og sidst, det vil sige, naar Ansvarer kommer og melder sig, ere dem, der have Sangbund i vide Dele indenfor vort Folk.

Dernæst ønsker jeg at sige nogle Ord om den anden store Sag, som har været Genstand for Forhandling her i Tinget — mærkeligt nok —, og som ogsaa er Genstand for Forhandling omkring i Pressen. For det første vil jeg sige, at det nu atter i den senere Tid har vist sig, at dette at skrive Breve, Dementier, Artikler og Erklæringer i Bladene er et tvæget Sværd. Men dernæst vil jeg fremhæve, at det saare betænkelige ved denne Sag er, at vi nu er komne dertil, at Dagbladet „Midt-dagsposten“ er Hovedgenstand for en Forhandling her i Folketinget, og jeg maa til min Beklagelse tilføje, at det ogsaa er kommet dertil, at den højtærede Justitsminister forleden Dag her i Tinget citerede Bladet „Klokken 12“. Det forekommer mig, at vi herved ere komne saa langt ned, at det giver en et uhyggeligt Minde om de Tider i andre Nationers Liv, som have været Nationernes Forfaldstider. At denne Sag, naar det nu er kommet offentligt frem, behandles i Pressen, er der ikke noget at sige til, nu om Stunder i Særdeleshed, men der er egentligt ikke fremført noget som helst som Grundlag for, at denne Sag bliver Genstand for Behandling her i Folketinget. Den højtærede Justitsminister har skrevet et Brev, og han har oplyst, hvad vi alle vidste maatte være den højtærede Ministers Grund, nemlig den, at han vilde værgе en afdød Vens Minde mod at blive besudlet. Jeg siger, der er ingen her i Tinget, der er i Tvivl om, at dette var den højtærede Ministers Grund, og den højtærede Minister har Ret i, at det altid har været anset for fortjenstfuldt at beskytte en afdød derimod. Men det undrer mig, at Justitsministeren ikke har vist en større Forsigtighed, og naar jeg nævner det, er det ikke alene, fordi det er blevet Genstand for Forhandling her i Tinget, men fordi den Slags

Sager har en vidtrækkende Betydning og en skadelig Betydning for Landet. Det undrer mig, at den højtærede Justitsminister ikke har vist større Forsigtighed, thi han maatte dog vide, hvad det var for et Selskab, han kom i. Den højtærede Minister har jo selv karakteriseret dette Selskab, idet han her i Tinget har fremhævet saavel Indholdet af Bagsiden som Indholdet af Forsiden af det Blad, som redigeres af Brevets Adressat. Og han ved altsaa, at det er et Blad — han har selv sagt det —, som giver sig af med at besudle baade levende og døde. Det er ikke mig, der karakteriserer Bladet saaledes, det er Justitsministeren selv, der har karakteriseret det paa en saadan Maade. Maa jeg blot tilføje, at naar der er Tale om at kaste Smuds, vil det selvfølgelig sige: paa Sandhedens Bekostning. Nu havde afdøde Køhler, og med Rette, mange Venner her i Samfundet, og mange af dem vare indflydelsesrige Folk. Mange af dem kunde ogsaa have optraadt paa den Maade, som Justitsministeren har gjort, og det vilde kun være en fortjenstfuld Handling. Det forekommer mig kun, at den af Køhlers Venner, der sidst kunde gøre det, netop var Landets Justitsminister, og det ligger simpelt hen i, at det ikke er muligt at brede det private Slør derover, naar Adressaten er af den Natur, som den højtærede Justitsminister selv har karakteriseret det. Her maatte den højtærede Minister vide paa Forhaand — og det undrer mig, at han ikke har overvejet dette —, at dette private Brev var en ren Lækkerbidsk for de her betegnede Kredse, og det har jo vist sig, at det var en Lækkerbidsk ikke blot i disse Kredse, men ogsaa for Kredse, om hvilke man skulde tro, at de havde lidt mere kræse Ganer. Thi der kunde kun være een Grund for, at netop den højtærede Justitsminister skulde skrive dette Brev, og det var denne, at han derved kunde lægge et særligt Tryk paa den paagældende Adressat. Men alt, hvad der er fremført her om, at dette Blad blev „holdt“ af Justitsministeren, hører dog vist hjemme i Fantasiens Verden. Det forekommer mig, at der i denne Sag er hvirvlet saa meget op i den gyseligste Forvirring, at alle Parter maa kunne være tjente med, at Tingene sættes lidt paa den rette Plads, og jeg antager, at de Bemærkninger, jeg tillader mig her, ville vinde Tilslutning hos den største Del af Tinget.

Jeg sagde altsaa, at naar Justitsministeren skrev et saadant Brev, kunde der være Tale om, at han da kunde lægge et særligt